

Hồi 14

Hồn Bay Bồng Phương Trời Xa

Đinh Hỷ nói:

- Trong kế hoạch của hần, các ông đáng lý ra đã chết ở trong tháp, chỉ tiếc là...

Đặng Định Hầu bồng cười lên một tiếng, nói:

- Chỉ tiếc người tẩu xảo lại là con của Bách Lý Trường Thanh, tẩu xảo là người bạn của ta, lại tẩu xảo là Đinh Hỷ thông minh.

Đinh Hỷ nhìn y, ánh mắt lộ một nụ cười.

Chính ngay lúc đó, từ trong tầng thứ hai của bảo tháp bồng vọng ra một tiếng gầm thật lớn, tiếp theo đó, âm lên một tiếng, một phiến đá lớn bay xuống, vách tường trên tầng tháp đó đã bị lũng một lỗ lớn.

Trong lỗ hồng đen ngòm đó, vẫn không thấy gì cả.

Đặng Định Hầu thay đổi sắc mặt:

- Bách Lý Trường Thanh đâu rồi? Lúc người ra đây, có thấy y ở đâu không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu lại hỏi:

- Có phải hiện giờ y đang giao thủ với tên Ngũ tiên sinh ấy không?

Đinh Hỷ lại lắc lắc đầu, gương mặt cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta cũng không nên đứng đây nhìn, có phải y...

Y nói chưa dứt lời, trên tháp lại có tiếng la nhỏ, rồi một tiếng gầm lớn, xuống tới lầu thứ hai.

Tiếp theo đó, một tiếng âm nữa lại vang lên, một phiến đá lớn nữa lại rớt xuống, cơ hồ đụng vào người bọn họ.

Tuy bọn họ không thấy tình huống trong tháp ra sao, có điều trên tháp hai tay cao thủ đang giao chiến với nhau, vũ công cao cường, sức lực hung mãnh, không cần thấy cũng tưởng tượng được ra.

Vũ công của Bách Lý Trường Thanh tuy không phải là đệ nhất thiên hạ, thanh danh và địa vị của y cũng không phải là dựa vào vũ công, thậm chí có rất nhiều người trong giang hồ cho rằng, y cũng không phải là một tay cao thủ hạng nhất trong liên doanh tiêu cuộc.

Nhưng người hiểu rõ y tường tận đều biết rằng, khí lực y giữ bên trong, không lộ ra ngoài, thật ra là nội công ngoại công của y đã luyện tới mức độ hầu như lưu hỏa thuần thanh, đối với các thứ vũ học của các môn phái, rất ít người bì kịp với y.

Cái điểm đó Đặng Định Hầu còn rành rọt hơn ai cả, lúc này y vừa giao thủ với Bách Lý Trường Thanh.

Lúc này, người đang đánh nhau với y trên tháp, vũ công không kém y tý nào, vì vậy mới đánh nhau kịch liệt đến như vậy.

Nếu người này quả thật là Ngũ tiên sinh, vậy Ngũ tiên sinh là ai nhỉ?

Ai có thể có vũ công tương đương như Bách Lý Trường Thanh?

Nếu gã Ngũ tiên sinh này là gian tế bán đứng liên doanh tiêu cuộc, là hung thủ giết hại Vương lão gia tử, thì hẳn không phải là Quy Đông Cảnh, cũng là Khương Tân, không phải Khương Tân, cũng là Tây Môn Thắng.

Ba người ấy vốn không phải chẳng còn đáng nghi ngờ gì nữa sao?

Bao nhiêu vấn đề ấy, trong khoảnh khắc vụt thoáng qua đầu của Đặng Định Hầu, dĩ nhiên y không có thì giờ ngồi suy nghĩ.

Chính ngay lúc y đang chuẩn bị xông lên tháp, bỗng lại có tiếng âm thật lớn vang lên.

Bảo tháp vốn đã bị sập mất đi một nửa, bây giờ đã sập xuống hoàn toàn!

Hai người đang đánh nhau trên đó, có phải đã táng mạng dưới tháp?

Bụi bặm, gỗ vụn, ngói vỡ, như một đám mây đen, đem theo sấm sét kinh hồn cùng mưa rơi tầm tã, bỗng từ trên cao ụp xuống.

Đặng Định Hầu tính thoái lui, Đinh Hỷ đã kéo tay y, nhảy lùi ra phía sau.

Lúc y còn trẻ tuổi, trong chùa Thiếu Lâm cổ sát trang nghiêm ấy, đã có biết bao nhiêu cao tăng từng khen y.

... Tuy tính tình của người có chỗ nóng nảy, vũ công khó mà luyện đến chỗ đăng phong tạo cực, nhưng lúc người giao thủ với người khác, dù họ có vũ công cao hơn người, cũng chắc gì là đối thủ của người, bởi vì phản ứng của người rất nhanh.

Bất cứ ai, đối với những lời người khác khen thưởng mình, đều nhớ rất rõ trong tâm khảm.

Những câu đó, Đặng Định Hầu trước giờ không bao giờ quên, có điều hiện giờ, y phát hiện ra, phản ứng của mình chẳng còn nhanh như mình tưởng tượng.

Đinh Hỷ còn nhanh hơn y, không những vậy, còn nhanh hơn nhiều.

... Một người tuổi tác lớn dần, có phải phản ứng cũng chậm đi không?

... Tuổi già, không lẽ lại bị ai đến như vậy?

Đặng Định Hầu lùi lại năm ba trượng, đứng ngây người ra, bụi cát sỏi đá rớt ào ào trước mặt y. Y hoàn toàn không hay biết gì.

Mỗi người ai ai cũng đều xem mình cao giá lắm, vì vậy, mỗi khi phát hiện ra giá trị chân chính của mình, sẽ không khỏi có cảm giác như bị đánh mất cái gì đó.

Đấy cũng là một trong những thứ bị ai của loài người.

Cơn hỗn loạn đã trở lại bình thường, trời đất đã biến thành một màn yên tĩnh, sự yên tĩnh đó ngược lại làm Đặng Định Hầu choàng tỉnh giấc.

Trước mặt vẫn là một màn bóng tối, nhưng chỗ có tòa bảo tháp to lớn đồ sộ ấy, bây giờ đã biến thành bằng phẳng.

Trong một khoảnh khắc nó đang còn là một người khổng lồ đứng sừng sững ở đó, nhìn cây cỏ đất đai phía dưới chân mình.

Nhưng bây giờ nó đã đổ ập xuống, đổ ập xuống vào cây cỏ đất đai nó đã từng nhìn khinh nhạo.

... Bảo tháp cũng như người vậy, người càng bò lên cao, càng dễ té xuống.

Đặng Định Hầu bất giác thở ra một tiếng.

... Bách Lý Trường Thanh và gã Ngũ tiên sinh đó, không phải họ là những người đã bò lên cao quá hay sao?

Nghĩ đến Bách Lý Trường Thanh, Đặng Định Hầu mới hoàn toàn tỉnh lại, y la lên thất thanh:

- Bọn họ đã ra khỏi đó chưa?

Đình Hỷ nói:

- Chưa.

Người còn chưa ra khỏi, không lẽ đã táng mạng hết dưới bảo tháp hay sao?

Đặng Định Hầu biến sắc mặt, lập tức xông lại, trong bóng tối, y chỉ thấy cát đá chồng chất thành một đống, như một cái mồ.

Bất kỳ ai bị chôn dưới cái mồ ấy, đừng hòng tưởng còn sống mà chui lên. Đặng Định Hầu tay chân đều lạnh cứng như đá.

Bách Lý Trường Thanh không hẳn là bạn thân lắm của y, nhưng hiện tại, trong lòng y rất đau đớn.

Bởi vì y cảm thấy trong lòng mình có lỗi với y lắm.

Đình Hỷ cũng chạy lại, đang nhìn y, hình như nhìn xuyên qua tâm sự của y.

Những hiểu lầm và hoài nghi của y đối với Bách Lý Trường Thanh, hiển nhiên đã bị trừ bỏ.

Ánh mắt của Đình Hỷ lộ vẻ vui mừng, y vốn rất mong chuyện đó xảy ra.

Đặng Định Hầu quay đầu lại, nhìn biểu tình trên gương mặt Đình Hỷ, y tức giận hỏi:

- Bách Lý Trường Thanh có phải là cha ruột của ngươi không?

Đình Hỷ nói:

- Phải.

Đặng Định Hầu vênh mặt lên nói:

- Vậy mà y táng mạng dưới tháp, ngươi không thấy đau đớn gì, còn lộ vẻ cao hứng nữa?

Đình Hỷ không trả lời câu hỏi, y hỏi ngược lại:

- Ông có biết tòa bảo tháp này tại sao lại dễ bị sụp như vậy không?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì nó quá cao.

Đình Hỷ lắc đầu nói:

- Trên đời này còn có bao nhiêu tòa tháp cao hơn đó, mà có sụp xuống đâu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không lẽ còn có nguyên do gì trong đó sao?

Đình Hỷ nói:

- Tòa tháp này trống không.

Đặng Định Hầu nói:

- Tòa tháp nào cũng trống không ở giữa.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng giữa tường cũng trống không, thậm chí ngay cả nền đất phía dưới cũng trống lỗng.

Đặng Định Hầu chợt hiểu ra:

- Không lẽ tòa tháp này có địa đạo trong ruột?

Đình Hỷ nói:

- Mỗi tầng đều có.

Đặng Định Hầu chau mày:

- Bảo tháp vốn là chỗ của Phật gia, tại sao lại có địa đạo trong ruột?

Đình Hỷ nói:

- Tòa bảo tháp này vốn không phải đệ tử nhà Phật xây lên.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì ai xây lên?

Đình Hỷ nói:

- Cường đạo.

Gò núi xanh xanh phía sau bảo tháp, đã từng là chỗ vào ra của quần đạo từ bao nhiêu năm nay.

Đình Hỷ nói:

- Bọn họ vì phải chạy trốn quan phủ truy lùng, mới xây tòa bảo tháp này lên, làm đường tháo lui thoát thân. Vì vậy dưới tháp còn có đường địa đạo, thông một mạch lên tới sơn trại.

Đặng Định Hầu rút cuộc hoàn toàn hiểu rõ ra:

- Lúc này cái người ám toán chúng ta đi từ địa đạo lên.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Người dưới núi cứ ngỡ trong tháp có ma, chắc là lý do đó.

Đình Hỷ nói:

- Bởi vậy có rất nhiều người lại đây xong, đều tự nhiên thất tung.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì đây là bí mật của các người, nếu có người vô ý phát giác ra bí mật, ắt phải giết đi bịt miệng.

Đình Hỷ cười cười, nụ cười ra chiều cay đắng:

- Đúng vậy, chính là bí mật của bọn cường đạo chúng tôi, bọn tiêu khách các ông vốn không thể nào biết được.

Đặng Định Hầu cũng chỉ còn cách cười khò.

Y nói hai chữ "các người" xong, lập tức biết mình đã lỡ lời.

... Đây có phải là vì trong tận đáy lòng của Đình Hỷ, y đã nhận định mình suốt đời bị người ta coi là cường đạo?

... Không lẽ dù y có muốn thay đổi ra sao, y đều không thể thay đổi được cái nhìn của người khác đối với y?

Đặng Định Hầu lập tức thê thốt trong lòng.

Y thê rằng từ đây về sau, không những mình sẽ thay đổi cái lối nhìn và suy nghĩ của mình, mình còn phải đi thay đổi người khác nữa.

Đình Hỷ hình như hiểu rõ y đang nghĩ gì, y mỉm cười nói:

- Bất kể ra sao, tôi cũng là người sinh trưởng lên nơi đây, do đó tôi cũng biết cái bí mật này.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Bởi vì người biết được bí mật, vì vậy chúng ta còn sống sót được.

Hiện tại, y cũng hiểu ra được kế hoạch của Ngũ tiên sinh.

- Y muốn chúng ta giao thủ trước với nhau trước, đợi chúng ta đánh một hồi sức cùng lực kiệt rồi, bỗng từ trong địa đạo xông ra hạ độc thủ, để người khác nghĩ rằng, chúng ta đồng quy u tận với nhau, y bèn thông dong ngoài vòng pháp luật.

Đình Hỷ cũng thở ra, cười khò nói:

- Chỉ bất quá dù ông chết rồi, cũng còn là người may mắn hơn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì người khác sẽ cho là ông vì liên doanh tiêu cuộc đi trừ gian tế, báo thù cho Vương lão gia tử, ông mới không tiếc cùng hung thủ đồng quy u tận, ông chết rồi, không chừng so với lúc còn sống còn được tôn kính hơn nhiều. Có điều...

... Có điều, Bách Lý Trường Thanh chết rồi, nổi oan uổng sẽ vĩnh viễn không bao giờ được tẩy sạch.

Đinh Hỷ nói:

- Đợi đến lúc các ông chết rồi, không những y sẽ vĩnh viễn thông dong ngoài vòng pháp luật, mà còn có thể trùng tu lại liên doanh tiêu cuộc, bước thêm một bước nữa, nắm giữ quyền hành, từ đó về sau, giang hồ Trung nguyên hắc bạch hai đạo, sẽ nằm trong vòng kiểm soát của y.

Nghĩ đến cái kế hoạch thâm độc và chu mật đó, ngay cả y cũng bất giác rung mình lông gáy muốn dựng đứng lên.

Đặng Định Hầu cười gượng lên một tiếng nói:

- May mà chúng ta còn chưa chết, bởi vì...

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Bởi vì y không ngờ rằng, trong kế hoạch đó lại lòi ra tên Đinh Hỷ thông minh.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Y lại không ngờ rằng tên Đinh Hỷ thông minh ấy lại là con của Bách Lý Trường Thanh, và là bạn của Đặng Định Hầu.

Nụ cười của y không còn là gượng gạo nữa, bởi vì y đã phát giác ra, một kế hoạch dù có thâm độc chu mật đến đâu, cũng đều sẽ bị thất bại, bởi vì trên đời này còn có một thứ lực lượng còn mạnh hơn.

Đó chính là niềm tin và tình yêu của con người.

Bởi vì tình thương của Đinh Hỷ đối với cha mình và Tiểu Mã, vì vậy mà không tiếc mạo hiểm tính mạng của mình.

Một tên hung thủ máu lạnh, sẽ không bao giờ hiểu được thứ tình cảm đó.

Bởi vì y sơ sót chuyện đó, vì vậy kế hoạch của y dù có chu mật đến đâu, đều phải bị thất bại.

Dưới đồng gạch ngói không có người, người sống người chết gì cũng không có.

Những người đã ở trong tháp, bây giờ có lẽ đã theo đường địa đạo đi mất. Địa đạo đã bị đồng gạch vụn vùi lấp.

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc này cái người đánh nhau với Bách Lý Trường Thanh trên tháp, có phải là Ngũ tiên sinh không?

Đinh Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngũ tiên sinh dĩ nhiên không phải là tên thật của y?

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y không dùng mặt thật.

Đinh Hỷ nói:

- Y đeo một chiếc mặt nạ, không những làm bằng da người, mà còn làm rất tinh xảo, sử dụng cũng rất tiện lợi, cỡ mặt nạ loại đó, y có ít nhất cũng bảy tám cái, vì vậy, chỉ trong khoảnh khắc có thể biến thành bảy tám người khác nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y mặc bộ đồ đen.

Đinh Hỷ nói:

- Thường thường là vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Bách Lý Trường Thanh bỗng dưng thấy một người mặc đồ đen đeo mặt nạ, dĩ nhiên y sẽ không bỏ qua.

Đinh Hỷ nói:

- Nhất là trong hoàn cảnh thế này.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy y muốn trốn đi đâu, Bách Lý Trường Thanh cũng nhất định rượt theo tới đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, bọn họ không còn ở đây.

Đặng Định Hầu nói:

- Con đường địa đạo này có phải thông lên sơn trại phía trên?

Đinh Hỷ nói:

- Vào địa đạo rồi là không còn đường nào khác hơn để đi.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy Bách Lý Trường Thanh chắc cũng đã ở sơn trại trên đó?

Đinh Hỷ gật gật đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Người có nói, nơi đây hiện giờ đã biến thành long đàm hồ huyết, bất cứ ai lọt vào đều khó lòng mà sống sót thoát ra.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi có nói vậy.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú một hồi, rồi sa sầm nét mặt hỏi:

- Ông ta là phụ thân của người, hiện tại ông ta đang ở trên đó, người tính làm gì đây?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông muốn tôi làm sao?

Đặng Định Hầu lạnh lùng nói:

- Người tự mình phải biết chứ.

Đinh Hỷ nói:

- Ý của ông, có phải là, chúng ta nên bỏ ra hai tiếng đồng hồ, moi đống gạch vụn này lên, rồi từ địa đạo đi lên núi tổng mạng?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao lại nhất định phải tổng mạng?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì lúc đó trời đã sáng trưng, chúng ta nhất định đã mệt lữ cả ra, không những vậy...

Đặng Định Hầu ngắt lời y:

- Chúng ta không nhất định phải đi đường địa đạo, quanh đây chắc chắn sẽ có đường khác lên núi.

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là có.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ở đâu?

Đình Hỷ nói:

- Là con đường tôi không muốn đi tỳ nào.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ngươi không muốn?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì tôi biết ông ta nhất định có thể tự mình lo được thân mình, bởi vì tôi còn chưa muốn chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nhưng ngươi đã từng qua con đường đó.

Đình Hỷ nói:

- Lúc đó tình cảnh lại khác.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Khác làm sao?

Đình Hỷ nói:

- Lúc đó tôi còn tìm ra được người để cải trang.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ?

Đình Hỷ gật gù đầu:

- Người trên núi coi y như đồ bỏ, trước giờ không ai nhìn y Thẳng trước mặt, y một mình ở căn nhà nhỏ phía sau, trước giờ không ai hỏi tới y sống chết ra sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi biết nếu giả trang thành y nhất định sẽ tránh khỏi tai mắt của người trên núi.

Đình Hỷ cười cười nói:

- Tôi còn giấu được các người, huống gì là người khác?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hai lần tới quán lão Sơn Đông đều là ngươi cả?

Đình Hỷ nói:

- Hai lần đều là tôi.

Y hững hờ nói tiếp:

- Tôi biết các người sẽ rất hiếu kỳ với một người như Hồ Lão Ngũ, nhưng sẽ không nhìn y rõ ràng lắm, bởi vì thật tình y quá khó coi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ bí mật ấy đã bị bại lộ, nếu ngươi lên núi, dĩ nhiên là rất nguy hiểm.

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy...

Đặng Định Hầu lại ngắt lời y:

- Vì vậy, dù ngươi biết chắc Bách Lý Trường Thanh và Tiểu Mã sẽ chết trên núi, nhất định sẽ không lên đó, bởi vì cái mạng của ngươi so với người khác còn có giá trị hơn.

Đinh Hỷ nói:

- Mạng của tôi cũng không trị giá gì, nếu tôi có hai mạng, dù ông đem một mạng đi ném cho chó ăn, tôi cũng không tiếc.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiếc là ngươi chỉ có một mạng.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Quả thật là tiếc thay.

Đặng Định Hầu nhìn y lom lom hỏi:

- Ngươi quả thật không lo cho ông ta tý nào sao?

Đinh Hỷ cũng sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tôi còn chưa sinh ra, ông ta đã bỏ đi, mẹ tôi là một người đàn bà không có tý vũ công, không những vậy còn có bệnh. Tôi lên ba tuổi đã ôm bát đi xin ăn ngoài đường, sáu tuổi đã học ăn trộm. Mười mấy năm nay, không ai lo lắng cho tôi, tại sao tôi phải đi lo lắng cho người ta?

Giọng nói của y lạnh lùng, gương mặt không một nét biểu tình, nhưng bàn tay của y đang run rẩy.

Đặng Định Hầu lại nhìn y chăm chú một hồi, bỗng thở ra một hơi dài nói:

- May mà ta là bạn của ngươi, may mà ta hiểu ngươi, nếu không ta sẽ cho ngươi là một người vô tình vô nghĩa.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Tôi vốn là một người vô tình vô nghĩa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nêu ngươi quả thật là một người vô tình vô nghĩa, tại sao còn lại đây làm gì? Tại sao lại muốn cứu ta? Tại sao lại muốn tẩy sạch oan uổng cho ông ta?

Đinh Hỷ nhắm mắt lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Thật ra, ta cũng biết ngươi đã có ý định gì đó rồi, nhưng còn chưa chịu nói ra.

Đinh Hỷ vẫn còn câm miệng không chịu thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Tại sao ngươi không chịu nói gì?

Đinh Hỷ rút cuộc thở ra, nói:

- Dù tôi có chuyện gì để nói, cũng không phải nói cho một mình ông nghe.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên nói:

- Dĩ nhiên, chúng ta không thể bỏ rơi cái vị đại tiểu thư đó.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cô ta đâu?

Đặng Định Hầu nói:

- Đang ở trên cây ngân hạnh một bên miếu sơn thần.

Đinh Hỷ hững hờ cười một tiếng nói:

- Không ngờ cô ta lại biến ra thật thà, ngồi yên một mình trên cây.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô ta không phải một mình.

Đình Hỷ hỏi:

- Còn ai nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông.

Đình Hỷ đang đi với y về phía trước, bỗng ngừng lại thình lình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao người ngừng lại?

Đình Hỷ trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Chúng ta khỏi cần lại đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì trên cây nhất định chẳng còn ai.

Giọng nói của y vẫn còn lạnh lùng, gương mặt vẫn không có nét biểu tình gì, nhưng bàn tay đã bắt đầu run rẩy.

Đặng Định Hầu cũng thấy có chuyện không hay, y biến đổi sắc mặt hỏi:

- Không lẽ lão Sơn Đông không phải là bạn bè của người?

Đình Hỷ chầm chậm nói:

- Lão Sơn Đông dĩ nhiên là bạn của tôi, chỉ bất quá, lão Sơn Đông các người gặp chẳng phải là lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu biến hẳn sắc mặt.

Bây giờ y mới hiểu, tại sao Đình Hỷ đem tin lại, hai lần đều không lấy mặt thật ra gặp bọn họ, tại sao y biết ước hẹn ở đại bảo tháp là một cái bẫy, mà không thông tin gì với bọn họ.

Bởi vì y không thể để cho "lão Sơn Đông" này nghi ngờ y, y nhất định phải để cho Đặng Định Hầu và Bách Lý Trường Thanh gặp nhau, rồi mới tương kế tựu kế, phá tan âm mưu và bí mật của Ngũ tiên sinh.

Hiện tại, Đặng Định Hầu cũng hiểu ra, tại sao cái "lão Sơn Đông" này nhất định đòi đi theo bọn họ, không những vậy còn hỏi hỏi hỏ hỏ quên cả đóng cửa.

Một người bán gà nướng đã mười mấy năm nay, chính mình còn không dám ăn một cái đùi gà, vốn không nên là một người rộng rãi như thế.

Hiện tại chuyện gì y cũng đã hiểu ra, chỉ tiếc là đã quá muộn.

x X x

Trên cây quả thật không có ai, chỉ còn để lại một miếng vải áo bị xé.

Áo của Vương đại tiểu thư.

Hiện tại, dĩ nhiên cô đã bị bắt lên sơn trại... bất cứ ai đã đến đó, đều khó mà trở về.

Cô lại càng khó hơn.

Gió thổi dưới gốc cây, Đặng Định Hầu đứng nơi đó hứng gió đêm mát rượi, mà mồ hôi lạnh thì chảy thấu qua lớp áo.

Từ hồi y ra đời đến bây giờ, trong cặp mắt của người giang hồ, y là một người rất có tài năng. Bất cứ vấn đề gì, đến tay y đều đa số sẽ được giải quyết nhanh chóng.

Vì vậy, chính y cũng dần dần cảm thấy mình quả thật là một người có tài năng, rất tin tưởng vào chính mình.

Có điều, bây giờ y phát giác ra, mình chẳng qua chỉ là một tên ngốc.

Một tên ngốc chỉ biết cho mình là thông minh, tự thổi phồng lấy mình.

Đinh Hỷ bỗng vỗ vào vai y, nói:

- Ông không phải khó chịu quá như vậy, chúng ta còn có hy vọng mà.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Còn có hy vọng sao?

Đinh Hỷ nói:

- Còn có hy vọng tìm ra cái vị Vương đại tiểu thư đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tìm ở đâu bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Quán bánh bao của lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu cười khở hỏi:

- Không lẽ cái lão Sơn Đông không phải là lão Sơn Đông đó còn đem cô ta về lại quán bánh bao sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì y không phải là lão Sơn Đông, vì vậy mới đem cô ta về đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong quán bánh bao, không những làm bánh bao, còn làm được chuyện khác.

Đặng Định Hầu lại càng không hiểu:

- Còn làm được chuyện khác?

Đinh Hỷ thở ra, hỏi:

- Ông thật không hiểu sao?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu.

Đinh Hỷ cười khở nói:

- Nếu ông biết mặt cái lão Sơn Đông không phải là lão Sơn Đông đó, ông sẽ hiểu ngay.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người biết hẳn?

Đinh Hỷ gật đầu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hẳn là hạng người thế nào?

Đinh Hỷ nói:

- Hẳn là một tên quỳ háo sắc.

x X x

Trời ít mây ít sao, đêm càng khuya.

Trong quán bánh bao của lão Sơn Đông, vẫn còn để đèn.

Nhìn thấy ánh đèn, Đặng Định Hầu không biết mình phải nên thở phào một hơi hay lại càng lo lắng.

Hiện tại, Vương đại tiểu thư dù có không lọt vào hang cọp, cô cũng đã lọt vào miệng cọp, lọt vào hang cọp và lọt vào miệng cọp tình cảnh cũng không sai bao nhiêu, đại khái là sắp lọt vào trong hoàn cảnh người khác không nở nhìn thấy.

... Con môi sẽ bị con cọp hung ác nuốt chửng.

Hiện tại y không thấy rõ nét mặt của Đinh Hỷ.

Nãy giờ y đang lọt về phía sau Đinh Hỷ, y ráng trừng mắt nhìn, mà vẫn không nhìn ra Đinh Hỷ đáng điệu ra sao.

Đinh Hỷ là hạng người như vậy, bất cứ y đụng phải chuyện gì, nếu nhìn trên gương mặt, sẽ không thấy y lộ vẻ gì cả.

Chẳng qua, khoe mép y thường thường hay có nụ cười làm người ta vui thích, không chừng thổ lộ tâm tình y đang thoải mái.

Có điều, bây giờ nụ cười đó đã đi đâu mất, trong lòng y đang lo lắng cho ai? Cho Vương đại tiểu thư? Hay cho chính y?

Đặng Định Hầu không còn thấy khó chịu, y đã thừa nhận mình có nhiều chỗ không bằng Đinh Hỷ.

Một người đã chịu nhận bại, ngược lại cảm thấy lòng mình yên tĩnh lại, nhưng ít ra Đinh Hỷ cũng nên ngừng lại thương lượng với y một chút, dùng cách nào tiến vào quán bánh bao, dùng cách nào mới cứu được Vương đại tiểu thư một cách an toàn.

Mỗi khi hành động, trước đó y đều có kế hoạch suy nghĩ kỹ lưỡng, nếu không chắc ăn, không bao giờ y chịu xuất thủ.

Chính đang lúc y bắt đầu suy nghĩ, Đinh Hỷ đã đá cánh cửa gỗ mục nát âm xuống, xông vào trong nhà.

Đây là phương pháp đơn giản, trực tiếp nhất, phương pháp này thật tình quá nông nổi, quá lỗ mãng.

Đinh Hỷ chẳng suy nghĩ gì cả, y chọn ngay phương pháp đó.

... Người trẻ tuổi làm chuyện gì cũng không khỏi nóng nảy quá đáng.

Đặng Định Hầu thở ra trong bụng, đang chuẩn bị xông vào tiếp ứng.

Nhưng đợi đến lúc y vào tới nơi, Vương đại tiểu thư đã ngồi dậy, lão Sơn Đông đã nằm lăn ra, Đinh Hỷ đã làm đâu ra đó, kết thúc rất là mỹ mãn.

Đặng Định Hầu bật cười, cười khô.

Y bỗng phát hiện ra, người trẻ tuổi làm chuyện cũng không hoàn toàn là sai lầm. Y bỗng phát hiện ra mình làm chuyện có vẻ rù rờ lạc đàn lắm rồi.

... Chính vì y có thể nghĩ vậy, mà y vĩnh viễn là Đặng Định Hầu, vĩnh viễn vẫn tồn tại.

... Chỉ tiếc là, hạng người có thân phận như y mà có thể nghĩ được như vậy, không có bao nhiêu người.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn y, nhìn nhìn Đinh Hỷ, rồi lại nhìn lão Sơn Đông đang nằm trên mặt đất, trong lòng cô có không biết bao nhiêu là câu hỏi, nhưng cô chẳng hỏi câu nào.

Bởi vì cô không biết nên từ chỗ nào bắt đầu.

Đinh Hỷ cũng không nói.

Trước sau gì cô cũng biết, đâu cần phải gấp gáp gì nói bây giờ.

Lần này hành động kết thúc rất mỹ mãn, lần tới thì sao nhỉ?

Đặng Định Hầu cũng không biết nên làm sao, y nhìn không nổi mở miệng hỏi:

- Bây giờ mình ngồi đây ăn bánh bao? Hay nằm lăn ra ngủ một giấc?

Đình Hỷ nói:

- Hiện tại chúng ta lên núi.

Đặng Định Hầu ngẩn mặt ra:

- Hình như lúc nãy người có nói, người không thể lên đó.

Đình Hỷ nói:

- Tôi không lên được, lão Sơn Đông lên được, nhất là còn đem theo hai người mới bắt được, lại càng phải vội vàng lên mau.

Đặng Định Hầu rút cuộc cũng hiểu ra:

- Hai người đó là ta và Vương đại tiểu thư.

Đình Hỷ gật đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông là người!

Đình Hỷ cười nói:

- Cái lão quý háo sắc ấy cải trang được thành lão Sơn Đông thì tiểu quý háo sắc cũng làm được vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người có thể giấu được cặp mắt của bao nhiêu đó người?

Đình Hỷ nói:

- Mỗi người có một điểm đặc biệt, bởi vậy người khác mới nhận ra họ.

Y lại giải thích tường tận hơn:

- Điểm trọng yếu nhất, dĩ nhiên là tướng mạo. Sau đó là thân hình, vẻ mặt, cử động, và mùi vị.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Mùi vị?

Đình Hỷ nói:

- Mỗi người ai cũng có một mùi, có người trời sinh ra thơm phức, có người lại thúi rùm.

Đặng Định Hầu nói:

- Điều đó cũng không khó, lão Sơn Đông chỉ có một mùi thịt gà nướng.

Đình Hỷ nói:

- Tôi mặc bộ đồ này vào, người người cũng không sai bao nhiêu.

Đặng Định Hầu nói:

- Thân hình của người cũng rất giống, chỉ cần bỏ vào bụng thêm vài cái bánh bao, rồi khò lưng lại tí đỉnh là quá được rồi.

Đình Hỷ nói:

- Tôi từ nhỏ đã lại quán này ăn cắp bánh bao, cái vẻ mặt cử động của lão, tôi chắc chắn có thể học giống y như vậy.

Vương đại tiểu thư bồng nói:

- Anh vốn là một thiên tài chuyện đó, nếu anh đổi nghề xướng ca, nhất định sẽ nổi tiếng.

Đình Hỷ hững hờ nói:

- Tôi vốn đã tính đổi nghề rồi. Ở trên hí đài xướng ca còn an toàn hơn ở dưới xướng ca nhiều.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Anh xứng ca dưới đài?

Đình Hỷ nói:

- Kiếp người không phải là một trò hề sao? Không phải tôi đang xứng ca đây sao?

Vương đại tiểu thư cảm miệng lại.

Đình Hỷ nói ra câu gì, hình như thường làm cho cô phải cảm miệng lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng gương mặt của ngươi...

Đình Hỷ nói:

- Nét mặt không giống nhau, có thể dùng dị dung. Dị dung thuật của tôi tuy không cao minh gì, may sao lão Sơn Đông mặt mày cũng không có gì làm người ta chú ý, dù ông có muốn người ta nhìn kỹ, nhất định cũng chẳng ai thèm.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Huống gì, tôi còn đem theo ba thứ lễ vật rất là long trọng, người tổng lễ, ắt là phải được hoan nghênh.

Đặng Định Hầu gật gật đầu:

- Ta và Vương đại tiểu thư dĩ nhiên là lễ vật ngươi muốn mang lên.

Đình Hỷ nói:

- Các người là hai thứ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Còn một thứ nữa là gì?

Đình Hỷ nói:

- Gà nướng.

x X x

Phòng xá xây bằng những cây gỗ lớn không lồ, tuy rất thô lậu, nhưng đượm đầy vẻ chất phác nguyên thủy, xem ra lại có vẻ có khí thế trấn áp người ta.

Người nơi đây cũng vậy, man dã, kiêu hãn, dũng mãnh, giống như những con dã thú thời sơ khai.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Người này mặc y phục màu đen, mặt mày tro tro không một tí biểu tình, cặp mắt ngược lại loang loáng sáng rực.

Người này xem ra không dã man, cũng không hung mãnh, nhưng còn đáng sợ hơn người khác.

... Người khác là dã thú, y là người thợ săn, người ta là cây côn, y là cây thương.

Người này dĩ nhiên chính là Ngũ tiên sinh.

Bách Lý Trường Thanh đứng chính giữa đại sảnh, đối diện với một bầy dã thú, đối diện với một cây thương. Y là người, y chỉ có một người.

Nhưng y không dễ dãi thuận tòng như dã thú, y không kém gì cây thương.

Ngũ tiên sinh đang nhìn y chăm chú, bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài, nói:

- Ngươi không nên lại đây, thật tình không nên lại đây.

Bách Lý Trường Thanh cười nhạt.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đáng lý ra ngươi đã là người chết, thân thể đều đã cứng đơ, ngươi và Đặng Định Hầu chết hết rồi, không phải thiên hạ thái bình cả sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chúng ta chết hết rồi, vẫn còn có Đinh Hỷ.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đinh Hỷ không đáng sợ lắm.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Sao?

Ngũ tiên sinh nói:

- Vũ công của y không chừng không kém hơn ngươi, thậm chí còn thông minh hơn cả ngươi, nhưng vẫn không đáng sợ.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tại sao?

Ngũ tiên sinh nói:

- Bởi vì ngươi là một tay đại hiệp khách, còn y là một tên tiểu cường đạo.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chỉ tiếc là đại hiệp có lúc cũng biến thành cường đạo.

Ngũ tiên sinh nói:

- Ngươi đang nói ta đây à?

Bách Lý Trường Thanh không hề phủ nhận.

Ngũ tiên sinh hỏi:

- Ngươi biết ta là ai rồi sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ngươi là bạn lâu năm của Bá Vương Thương, ngươi biết chuyện trong liên doanh tiêu cuộc rõ như lòng bàn tay, đối với chuyện của ta cũng rất thông thạo, vũ công của ngươi vốn trước giờ thâm tàng không lộ ra, bởi vì ngươi có một gã tổng tiêu đầu năng cán che trước mặt, ngươi không phải tự mình phải xuất thủ.

Y nhìn chăm chú vào Ngũ tiên sinh nói:

- Hạng người như ngươi, trong giang hồ còn tìm ra được mấy người?

Ngũ tiên sinh nói:

- Chỉ có một mình ta?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ta chỉ nghĩ được có mình ngươi.

Ngũ tiên sinh thở ra, nói:

- Xem ra, ngươi quả thật đã biết ta là ai rồi, vì vậy...

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Vì vậy, hôm nay không phải ngươi chết thì ta chết.

Gương mặt của Ngũ tiên sinh không một nét biểu tình, nhưng ánh mắt y đang cười:

- Các ngươi suốt ngày bận rộn lao碌 chuyện này chuyện kia trong chốn giang hồ, còn ta thì núp ở trong nhà chuyên tâm luyện võ, có lúc ta còn rảnh thời giờ đi bắt chước chữ viết người khác, thậm chí đời tư kẻ khác.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Người cố ý tiết lộ bí mật của tiêu cuộc cho Đinh Hỷ biết, bởi vì người đã biết y là con của ta?

Ngũ tiên sinh mỉm cười nói:

- Ta cũng biết năm xưa người và lão Vương từng ở Mân Nam làm những chuyện không hay ho gì cho lắm.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Bởi vì người đã gia nhập Thanh Long hội.

Ngũ tiên sinh nói:

- Thanh Long hội tính lợi dụng ta, ta cũng đang tính lợi dụng họ. Mọi người lợi dụng lẫn nhau, chẳng ai phải chịu thiệt thòi.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ta chỉ kỳ quái một điều.

Ngũ tiên sinh nói:

- Người cứ nói.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Người là người có thanh danh địa vị tài sản như vậy, tại sao còn đi làm những chuyện thế này?

Ngũ tiên sinh nói:

- Ta đã nói rồi, có hai thứ ta không bao giờ sợ có nhiều.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tiền tài và đàn bà.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đúng vậy.

Bỗng nghe bên ngoài đại sảnh có người cười nói:

- Bây giờ tiền tài của người cũng nhiều thêm một tít, đàn bà cũng nhiều thêm một người.

Bách Lý Trường Thanh quay đầu lại, lập tức thấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư đang bị dây thừng trói gô lại, y cũng thấy luôn Đinh Hỷ. Có điều y hoàn toàn không nhận ra cái lão già mình đầy mỡ màng đó lại là Đinh Hỷ, không ai nhận ra.

Ngũ tiên sinh cười lớn nói:

- Người nói sai rồi, hiện tại, đàn bà ta có thêm một người nữa, nhưng tiền tài thì lại có thêm bốn phần.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bốn phần?

Ngũ tiên sinh nói:

- Đặng Định Hầu là một phần, Vương đại tiểu thư là một phần, lại thêm Bách Lý Trường Thanh là một phần, còn có tiền lời của Liên doanh tiêu cuộc nữa, không phải là bốn phần sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Không chừng không những chỉ có bốn phần.

Ngũ tiên sinh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Khương Tân bệnh hoạn, Tây môn Thắng vốn là thuộc hạ của ông, hiện tại bọn họ đều nằm trong tay của ông, khắp thiên hạ, còn ai dám tranh đua với ông nữa, tiền tài trong cả giang hồ này, không phải đều thuộc về ông cả sao?

Ngũ tiên sinh lại cười lớn lên, nói:

- Đừng quên rằng ta vốn có phúc tinh cao chiếu.

Y bước lại, vỗ vào vai lão Sơn Đông, nói:

- Dĩ nhiên ta cũng không thể quên những anh em ở đây.

Đình Hỷ nói:

- Tôi biết ông không quên, chỉ bất quá, ông ăn thịt, còn bọn tôi thì gặm xương.

Vừa nói đến chữ "thịt", Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư vốn đang bị dây thừng bó lại bỗng chồm tới, Đình Hỷ cũng xuất thủ, nói đến hai chữ "gặm xương", xương của Ngũ tiên sinh đã bị gãy đi mất mười ba khúc.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Quy Đông Cảnh vốn vĩnh viễn có phúc tinh cao chiếu đó, đã biến ra bị mai tinh chiếu mệnh, biến nhanh vô cùng, trời đất có mưa gió bất trắc, người có họa phúc sớm chiều, kiếp con người vốn vẫn thế, chẳng qua, biến đổi thật tình quá nhanh, người đang chiếm hết thượng phong, bỗng bị té lăn đùng bò dậy không nổi, biến đổi làm cho cả Bách Lý Trường Thanh và Đặng Định Hầu cũng không thích ứng nổi.

Hiện tại, bọn họ đã rút lui hết, đem theo Tiểu Mã và Tiểu Lâm, bắt ăn cướp phải bắt người cầm đầu, Quy Đông Cảnh đã bị bắt, người khác chẳng ai dám làm gì, dù có làm gì cũng chẳng đáng sợ.

Đặng Định Hầu nhin không nổi nói:

- Người cứ nói cái chuyện này khó khăn nguy hiểm đến chừng nào, vậy mà sao giải quyết lại quá lạ lùng như vậy?

Đình Hỷ hững hờ nói:

- Bởi vì chuyện này quá khó khăn, nguy hiểm, vì vậy Quy Đông Cảnh mới không ngờ có người dám mạo hiểm.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y không ngờ, chúng ta mới được đắc thắng.

Đình Hỷ cười cười nói:

- Không những y không ngờ, ngay cả tôi cũng không ngờ.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã biết, chỉ cần người ta có dũng khí đi mạo hiểm, thiên hạ không có chuyện gì không giải quyết được. Ban Siêu, Trương Tái, bọn họ dám xông vào nơi nguy hiểm một mình, cũng chính vì bọn họ có dũng khí. Xưa nay các bậc anh hùng hào kiệt, làm nên chuyện lớn, cũng đều nhờ vào hai chữ "dũng khí" đó. Nhưng dũng khí không phải khơi khơi mà được, phải vì tình yêu, cha con thâm tình với nhau, bạn bè tình cảm với nhau, những thứ đó đều là ái tình, nếu không có ái tình, có ai biết được thế giới này sẽ thành ra thứ gì, có ai biết được câu chuyện này kết cuộc sẽ ra làm sao?

Hết